

rer man sig ad med at få en mere nuanceret debat om de store politiske udfordringer, Folketinget står over for uanset regeringsfarve?

Økonomiministeriet har lavet en stor analyse, der hedder »Et bæredygtigt pensionssystem«, for at beskrive, hvad det er for udfordringer, vi står over for.

Vi laver så mindre, letlæselige bøger for at udvide den debat til vælgerne, og jeg håber sandelig, at en hvilken som helst regering, der kommer til at sidde i Danmark, varetager den slags opgaver af hensyn til den brede debat og demokratiet og vælgerne, borgernes mulighed for at følge med i, hvad det er, der er udfordringerne.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen så får vi endnu en gang præciseret, at der er forskel på Det Radikale Venstres opfattelse af den her slags publikationer og Det Konservative Folkepartis. Men jeg fastholder, at jeg mener, der er et voldsomt problem med publikationer som »Danmark som foregangsland«.

Nu hører vi, det er benchmarking, men hvis benchmarking kan bruges til noget, så skal det være en saglig sammenligning: Hvordan er forholdene i ét land, hvordan er forholdene i et andet land. Så jeg vil gerne citere fra »Danmark som foregangsland« om Danmarks position i international belysning. Her er der nogle sammenligninger af, hvad folk er tilfredse med og utilfredse med, og ikke så overraskende er befolkningen under middel tilfreds med sådan noget som skattetryk.

Hvad står der så i den her saglige, debatskabende bog? Der står, at på skatteområdet er der ingen tvivl om, at det høje danske skattetryk udgør en barriere i forhold til velstandsudviklingen. Derfor er skattetrykket placeret under middel. Undersøgelsen tyder på, at det danske skattesystem, givet det høje finansieringsbehov, efter skattereformen ikke er indrettet mindre hensigtsmæssigt end de øvrige landes i undersøgelsen.

Vi har altså her en rapport, der på trods af, at folk siger, at det er under middel, drager præcis den modsatte konklusion. Næ, her går det hujende, hejende godt. Det er vidunderligt med et højt skattetryk.

Det synes jeg er et eksempel på, at det her bliver misbrugt til en politisk målsætning til at fremføre nogle politiske ønsker og nogle politiske visioner ...

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Taletiden er overskredet.

Lene Espersen (KF):

... og det er ikke det, benchmarking handler om.

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Vi går videre i ordførerrækken. Hr. Aage Frandsen.

Aage Frandsen (SF):

Den rejste forespørgsel er jo central i forhold til spørgsmålet om forholdet mellem minister og embedsmænd og forholdet mellem den udøvende og den lovgivende magt.

Som det allerede er fremgået, er relationerne diskuteret i to rapporter, nemlig i den rapport, som DJØF udsendte i 1993, og så i den betænkning, der er afgivet på baggrund af en debat, vi havde her i Folketinget rejst på foranledning af SF. Ud fra dem kan man sige, at der er nogle principper, som er alment anerkendte:

For det første er embedsmændene ministrenes rådgivere i sager, som ministrene har at arbejde med som ministre, og det indebærer jo, at en minister i meget stort omfang kan trække på sine embedsmænd, og det er almindeligt anerkendt, at sådan er det.

For det andet tror jeg, at der er enighed om, at der er grænser for, hvad en minister kan bruge embedsmændene til i forhold til arbejdsfunktioner, som rettelig hører hjemme i et sekretariat for det pågældende parti, som ministeren tilhører. I den forbindelse er det også vigtigt at understrege den integritet, som ministerens embedsmænd må være omgærdet af.

For det tredje er der også enighed om, at under valgkampe må ministrene ikke bruge embedsmænd i forbindelse med valgagitation.

Så er der som et fjerde punkt noget, hvor der er en uenighed. Det er i spørgsmålet om folkeafstemninger, hvor vi erkender, at der er forskel på en situation, hvor der er folketingsvalg, og en situation, hvor der er folkeafstemninger. Men vi anerkender ikke, at det ikke er centralt, at man også i forbindelse med folkeafstemninger har nogle retningslinjer at gå efter, fordi det netop er en helt særlig situation, der er tale om, lige så vel som det under alle omstændigheder er centralt at diskutere og forholde sig til og få præciseret, hvad ministeren kan bruge sine embedsmænd til i forbindelse med det almindelige politiske arbejde.